

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 24 juni 2011 in zaak nr. 08/45025 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 19 december 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 juni 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. Bij besluit van 23 juli 1999 heeft de minister aan de vreemdeling een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend met ingang van 2 juli 1998 en geldig tot 2 juli 1999, onder gelijktijdige verlenging tot 2 juli 2000. Daartoe heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat gedwongen verwijdering van de vreemdeling naar het land van herkomst in zijn geval, gelet op de algehele situatie aldaar, van een bijzondere hardheid zou getuigen. Bij besluit van 27 juni 2001 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Op 4 juli 2001 is de vreemdeling in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Deze vergunning is ingetrokken bij het onderhavige besluit.
3. De vreemdeling heeft verklaard dat hij lid was van de Democratische Volkspartij van Afghanistan (hierna: DVPA) en van 1983 tot 1992 als officier, aanvankelijk als eerste luitenant en uiteindelijk als luitenant-kolonel, in dienst is geweest van de Khadimat-e Atal'at-e Dowlati (hierna: de KhAD) en de Wazarat-e Amaniat-e Dowlati (hierna: de WAD). In het besluit van 19 december 2008 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat uit het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000 (hierna: het ambtsbericht) volgt dat de vreemdeling gezien zijn officiersfunctie persoonlijk betrokken moet zijn geweest bij misdrijven als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder a en b, van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).
4. De minister klaagt in de enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zich zonder nadere motivering niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat de wetenschappers en medewerkers van de

Verenigde Naties die zijn geraadpleegd bij de totstandkoming van de "Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992" van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: UNHCR) van 13 mei 2008 (hierna: de UNHCR-Note) geen objectieve en betrouwbare bronnen betreffen. Daartoe voert hij aan dat volgens jurisprudentie van de Afdeling in de UNHCR-Note geen aanknopingspunten kunnen worden gevonden voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht. Ook in de brief van de UNHCR van 4 oktober 2010 kunnen daarvoor volgens de minister geen aanwijzingen worden gevonden.

4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 13 april 2012 in zaak nr. 201102789/1/V1 (www.raadvanstate.nl), ligt het, indien sprake is van intrekking van een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, op de weg van de minister aannemelijk te maken dat zich de daarin vermelde intrekkinggrond voordoet. Als door de minister aan deze bewijslast is voldaan, is het vervolgens aan de vreemdeling om het door de minister geleverde bewijs te weerleggen.

Uit onder meer voormelde uitspraak van 13 april 2012 in zaak nr. 201102789/1/V1 volgt dat het ambtsbericht voldoende grond biedt voor het in het besluit van 19 december 2008 ingenomen standpunt dat, gelet op de werkzaamheden van de vreemdeling als officier voor de KhAD/WAD, ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat de vreemdeling een misdrijf als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag heeft begaan, zodat de minister aan zijn bewijslast en motiveringsplicht heeft voldaan. Uit punt 98 van het door de vreemdeling ingeroepen arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 9 november 2010, C-57/09 en C-101/09, Duitsland tegen B. en D., (www.curia.europa.eu) volgt dat, uitgaande van de beschrijving van de KhAD/WAD in het ambtsbericht, het in beginsel aannemen dat ten aanzien van onderofficieren en officieren van de KhAD/WAD sprake is van 'personal and knowing participation' verenigbaar is met artikel 12, tweede lid, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming.

4.2. Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 30 november 2004 in zaak nr. 200404008/1 (www.raadvanstate.nl), dient de vreemdeling, wil hij het door de minister geleverde bewijs weerleggen, feiten en omstandigheden te stellen die aannemelijk maken dat concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht. Uit de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 in zaak nr. 200901907/1/V1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat eerst indien door de vreemdeling inzichtelijk is gemaakt in hoeverre de aan de UNHCR-Note ten grondslag gelegde bronnen, dan wel de door de UNHCR geraadpleegde aanvullende bronnen, kunnen worden gekwalificeerd als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar, kan worden beoordeeld of bedoelde concrete aanknopingspunten bestaan.

Met de brief van de UNHCR van 4 oktober 2010 is deze

inzichtelijkheid door de vreemdeling niet geboden. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 13 april 2012 in zaak nr. 201106991/1/V1 (www.raadvanstate.nl). Voor zover in de brief van 4 oktober 2010 elf voormalige KhAD/WAD-officiëren als bron of aanvullende bron zijn opgegeven, is dit niet meer dan een toelichting door de UNHCR op de stelling dat de UNHCR-Note is gebaseerd op informatie afkomstig van personen die destijds aan de KhAD/WAD waren verbonden dan wel goed waren geïnformeerd. Aan de hand van de in die brief verstrekte informatie kunnen de bronnen echter niet nader worden gekwalificeerd. Ook met deze aanvullende informatie bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de UNHCR-Note concrete aanknopingspunten biedt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht. Met de door de UNHCR vermelde mogelijkheid om samenvattingen van de gehouden interviews beschikbaar te stellen en de namen van de in Afghanistan geraadpleegde bronnen van de rechtbank mee te delen indien de rechtbank vertrouwelijkheid van die bronnen garandeert, is evenmin inzichtelijk gemaakt waarom die bronnen objectief, onafhankelijk en betrouwbaar zijn. Ook de kwalificatie van de door de UNHCR geraadpleegde wetenschappers en medewerkers van de Verenigde Naties, alsmede de waarde van de door hen verstrekte informatie, kan eerst worden beoordeeld indien nadere gegevens aangaande deze bronnen worden verschaft.

4.3. Uit het hiervoor overwogene volgt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de minister zich niet zonder nadere motivering op het standpunt kan stellen dat met de UNHCR-Note geen sprake is van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht. De Afdeling ziet derhalve geen aanleiding om de UNHCR te verzoeken schriftelijk inlichtingen te geven dan wel de UNHCR als getuige op te roepen. De grief slaagt.

5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 19 december 2008 toetsen in het licht van de daartegen bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

6. Over de brief van Amnesty International van 2 maart 2004, de verklaring van dr. B.R. Rubin van 26 maart 2007, de rapportage van dr. A. Giustozzi van 6 maart 2006, de vragen die de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, bij brief van 12 november 2007 heeft gesteld en de brief van de UNHCR van 14 november 2007, waarop de vreemdeling een beroep heeft gedaan, heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze gronden vallen derhalve dientengevolge buiten het geding.

7. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat de minister zich ten onrechte en ondeugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat hij

niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Daartoe heeft de vreemdeling aangevoerd dat hij publieke functies heeft bekleed waardoor hij bekendheid heeft verworven als medewerker van de KhAD/WAD. Ook heeft hij daartoe aangevoerd dat hij vanwege zijn rang van majoor binnen de KhAD/WAD verantwoordelijk wordt gehouden voor mensenrechtenschendingen. Voorts heeft hij daartoe aangevoerd dat hij uit een familie komt waarvan enkele leden bekend staan om hun maatschappelijke positie. Tot slot heeft hij daartoe aangevoerd dat hij geen banden onderhoudt met de huidige invloedrijke islamitische en politieke partijen of stammen en dat hij geen naaste familieleden meer heeft in Afghanistan.

7.1. Gelet op hetgeen onder 4.2. is overwogen, heeft de minister aan de intrekking terecht de tegenwerping aan de vreemdeling van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag ten grondslag gelegd. Ingevolge artikel 3.107, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) wordt, indien artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000, in de weg staat, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000.

Het vorenstaande laat evenwel onverlet dat artikel 3 van het EVRM aan de uitzetting in de weg kan staan.

7.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 oktober 2009 in zaak nr. 200902119/1/V1; www.raadvanstate.nl) blijkt uit de passage in het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van augustus 2007 niet dat voormalige leden onderscheidenlijk voormalige werknemers van de DVPA en de KhAD/WAD vanwege het enkele lidmaatschap of dienstverband, systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, waartegen zij geen bescherming kunnen krijgen. De vreemdeling dient derhalve, om een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM te kunnen doen, verdere hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op behandeling in strijd met dat artikel. Op basis van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan kan derhalve in dit kader geen reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

7.3. De vreemdeling is hierin niet geslaagd. Daartoe wordt overwogen dat de minister zich in het besluit van 19 december 2008 terecht op het standpunt heeft gesteld dat uit het relaas van de vreemdeling niet is gebleken dat hij in de jaren tussen 1992 en 1998, buiten een incident met de Taliban, waarbij zij navraag naar hem hebben gedaan en zijn huis hebben bezocht, ernstige problemen ondervond van de toenmalige machthebbers. De minister heeft terecht vermeld dat de vreemdeling tijdens zijn vlucht verschillende controleposten probleemloos is gepasseerd. Dat de vreemdeling heeft verklaard dat hij destijds naar een andere wijk van is gevlucht en niemand heeft verteld dat hij medewerker was geweest van de

KhAD/WAD, betekent niet dat de minister ten onrechte waarde aan deze omstandigheid heeft gehecht, nu niet valt in te zien dat de vreemdeling bij terugkeer niet opnieuw op een plek zou kunnen wonen waar hij onbekend is en zou kunnen verzwijgen dat hij voor de KhAD/WAD heeft gewerkt. Voorts heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet heeft aangegeven in welke hoedanigheid zijn familieachtergrond bij terugkeer naar Afghanistan een probleem zou vormen. Tot slot heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat uit de verklaringen van de vreemdeling blijkt dat zijn familie bekendheid geniet wegens een actief verleden binnen het maatschappelijk leven van de stam van de vreemdeling, niet wegens een verleden onder het communistisch regime. Dat de vreemdeling geen banden onderhoudt met de huidige invloedrijke islamitische en politieke partijen of stammen en dat hij geen naaste familieleden meer heeft in Afghanistan, wat daarvan zij, is in de gegeven omstandigheden onvoldoende om aannemelijk te maken dat de vreemdeling bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

8. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zijn beroep op artikel 8 van het EVRM niet slaagt vanwege de in het algemeen geldende scheiding tussen enerzijds gronden die aanspraak geven op een verblijfsvergunning asiel en anderzijds gronden die aanspraak geven op een verblijfsvergunning regulier. Daartoe heeft hij erop gewezen dat hij niet persoonlijk met een misdrijf in verband is gebracht, dat hij reeds sinds 2 juli 1998 in Nederland verblijft en dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Voorts heeft hij erop gewezen dat hij reeds in Afghanistan met zijn echtgenote is getrouwd, dat hij vier kinderen heeft met zijn echtgenote en dat zijn echtgenote is verwesterd.

8.1. Zoals de Afdeling ten aanzien van de verlening van een verblijfsvergunning asiel eerder heeft overwogen (uitspraak van 10 december 2002 in zaak nr. 200205827/1, JV 2003/46 en NAV 2003/62), leidt de scheiding tussen asiel en regulier die uit de systematiek van de Vw 2000 volgt, ertoe dat de beoordeling van de toepasselijkheid van artikel 8 van het EVRM, behoudens in het kader van een vergunning, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000, dient plaats te vinden in de procedure omtrent de verlening van een verblijfsvergunning regulier. In het licht van deze jurisprudentie kan het beroep van de vreemdeling op artikel 8 van het EVRM niet aan de orde komen. De beroepsgrond faalt.

9. Tot slot heeft de vreemdeling, onder verwijzing naar het ambtsbericht, betoogd dat de minister heeft miskend dat hij ten tijde van het besluit van 23 juli 1999 in aanmerking kwam voor een voorwaardelijke vergunning tot verblijf omdat hij bij terugkeer een reëel risico liep op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

9.1. Zoals is overwogen onder 7.1., wordt ingevolge artikel 3.107, tweede lid, van het Vb 2000, indien artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000, in

de weg staat, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000. Zelfs indien de vreemdeling ten tijde van het besluit van 23 juli 1999 in aanmerking kwam voor een voorwaardelijke vergunning tot verblijf omdat hij bij terugkeer een reëel risico liep op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, betekent dit derhalve niet dat hem thans een verblijfsvergunning asiel kan worden verleend. Dit betoog kan niet leiden tot het daarmee beoogde doel.

10. Het beroep is ongegrond.
11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 24 juni 2011 in zaak nr. 08/45025;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. E. Steendijk en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.W.J. Sloots, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

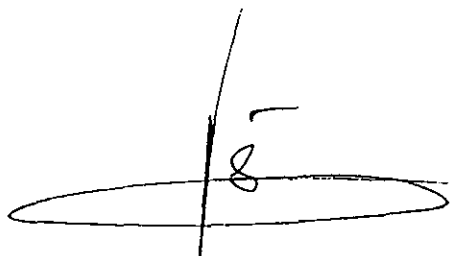
w.g. Sloots
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 september 2012

499.

Verzonden: 11 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser